

“मीठे बच्चे- तिमी एक बाबाको डाइरेक्सनमा चलि रह्यौ भने बाबा तिम्रो जिम्मे दा र हुनुहुन्छ । बाबाको डाइरेक्सन छ- हिंदा-डुल्दा मलाई याद गर।”

प्रश्न:- जो राम्रा गुणवान बच्चाहरू छन्, उनको मुख्य निसानी के हुन्छ?

उत्तर:- उनीहरूले काँडालाई फूल बनाउने राम्रो सेवा गर्छन्। कसैलाई पनि काँडा लगाउँदैनन्, आपसमा कहिल्यै लडाईं गर्दैनन्। कसैलाई पनि दुःख दिँदैनन्। दुःख दिनु पनि काँडा लगाउनु हो।

गीत:- यह वक्त जा रहा है.....।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार यस गीतको अर्थ बुझेका छन्। नम्बरवार त्यसैले भनिन्छ किनकि कसैले फस्ट ग्रेडमा बुझ्छन्, कसैले सेकेन्ड ग्रेडमा, कसै-कसैले थर्ड ग्रेडमा। समझ पनि हर एकको आ-आफ्नो छ। निश्चयबुद्धि पनि हर एकको आफ्नो छ। बाबाले त सम्झाइरहनु हुन्छ, सदैव यस्तै सम्झ- शिवबाबाले यिनीद्वारा डाइरेक्सन दिनुहुन्छ। तिमी आधाकल्प आसुरी डाइरेक्सनमा चल्दै आएका हो, अब यस्तो निश्चय गर- हामी ईश्वरीय डाइरेक्सनमा चल्थौं भने नाउ पार हुन सक्छ। यदि ईश्वरीय डाइरेक्सनलाई नबुझेर मनुष्यको डाइरेक्सन सम्झियौं भने अल्मलिन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो डाइरेक्सनमा चल्थौं भने म जिम्मेवार छु नि। यिनीद्वारा जे जस्तो हुन्छ, उनको क्रियाकलापको म नै जिम्मेवार छु, त्यसलाई मैले ठीक गरिदिन्छु। तिमी केवल मेरो डाइरेक्सनमा चल। जसले राम्ररी याद गर्छन् उनीहरू नै डाइरेक्सनमा चल्छन्। कदम-कदममा ईश्वरीय डाइरेक्सन बुझेर चल्थौं भने कहिल्यै घाटा हुँदैन। निश्चयमा नै विजय छ। धेरै बच्चाहरूले यी कुरालाई बुझ्दैनन्। थोरै ज्ञान आएपछि देह-अभिमान आइहाल्छ। योग धेरै कम हुन्छ। ज्ञान त हो इतिहास-भूगोललाई जान्नु, यो त सजिलो छ। यहाँ पनि मनुष्यले कति विज्ञान आदि पढ्छन्। यो पढाइ त सजिलो छ, बाँकी मेहनत छ योगको।

कसैले भन्छन्- बाबा म योगमा बहुत मस्त रहन्छु, बाबा मान्नुहुन्न। बाबा हर एकको कर्मलाई हेर्नुहुन्छ। बाबालाई याद गर्ने त अति प्रिय हुन्छ। याद गर्दैनन् त्यसैले नै उल्टो-सुल्टो काम हुन्छ। धेरै रात-दिनको फेरक छ। अहिले तिमीले यो सिंढीको चित्रमा पनि राम्ररी सम्झाउन सक्छौं। अहिले छ काँडाको जंगल। यो बगैंचा होइन। यो स्पष्ट गरेर सम्झाउनु पर्छ- यहाँ फूलको बगैंचा थियो। बगैंचामा कहिल्यै जंगली जनावर रहन्छन् र? त्यहाँ त देवी देवता रहन्छन्। बाबा त हुनुहुन्छ नै हाइएस्ट अथोरिटी र फेरि यी प्रजापिता ब्रह्मा पनि हाइएस्ट अथोरिटी ठहरिए। यी दादा हुन् सबैभन्दा ठूला अथोरिटी। शिव र प्रजापिता ब्रह्मा। आत्माहरू हुन् शिवबाबाका बच्चाहरू र फेरि साकारमा हामी भाइ-बहिनी सबै हौं प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू। यी हुन् सबैका ग्रेट ग्रेट ग्रेण्ड फादर। यस्ता हाइएस्ट अथोरिटिको लागि भवन चाहियो। यस्तो तिमी लेख्छौं फेरि हेर बुद्धिमा केही आउन सक्छ।

शिवबाबा र प्रजापिता ब्रह्मा, आत्माहरूका बाबा र सबै मनुष्य मात्रका बाबा। यी प्वाइन्ट धेरै राम्रा छन् सम्झाउन। तर बच्चाहरूले पूरै सम्झाउँदैनन्, भुल्छन्, ज्ञानको घमण्ड चढ्छ। बापदादा भन्दा पनि समझदार सम्झन्छन्। यी दादा भन्छन्, बरू मेरो कुरा नसुन। सदैव सम्झ शिवबाबाले सम्झाउनु हुन्छ, उहाँको मतमा चल। डाइरेक्ट ईश्वरले मत दिनुहुन्छ- यो यो गर, जिम्मेवार म छु। ईश्वरीय मतमा चल। यी ईश्वर कहाँ हुन् र? तिमीले ईश्वरसँग पढ्नु छ नि। सदैव सम्झ यो डाइरेक्सन ईश्वरले दिनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायण पनि यहाँका नै मनुष्य थिए। यी पनि सबै मनुष्य हुन्। तर शिवालयमा बस्ने भएकाले सबैले नमस्ते गर्छन्। बच्चाहरूले पूरा सम्झाउँदैनन्, आफ्नो नशा चढ्छ। कमजोरी त धेरैमा छ नि। जब पूरा योग हुन्छ तब विकर्म विनाश हुन्छ। विश्वको मालिक बन्नु कुनै सानीमाँको घर कहाँ हो र। बाबाले देख्नुहुन्छ- मायाले एकदम नाकबाट पक्किइएर नालीमा गिराइदिन्छ। बाबाको यादमा त धेरै खुशीमा प्रफुल्लित रहनु पर्छ। सामुन्नेमा लक्ष्य-उदधेश्य खडा छ, म यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै बनिरहेको छु। भुलेपछि खुशीको पारा चढ्दैन। भन्छन्- हामीलाई नेष्ठामा बसाउनुहोस्, बाहिर हामीले याद गर्न सक्दैनौं। यादमा रहँदैनन् त्यसैले कहिलेकाँही बाबाले पनि प्रोग्राम पठाउनु हुन्छ तर यादमा कहाँ बस्छन् र, बुद्धि यता-उता भट्किइरहन्छ। बाबाले आफ्नो उदाहरण सुनाउँछन्- नारायणको कति पक्का भक्त थिएँ, जहाँ-तहाँ

साथमा नारायणको चित्र रहन्थ्यो। फेरि पनि पूजाको समय बद्धि यताउता भागिरहन्थ्यो। यसमा पनि यस्तै हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- चल्दा-फिर्दा बाबालाई याद गर तर कोही भन्छन्- कसैले नेष्ठा गराउनु भयो भने सहज हुन्छ। नेष्ठाको त कुनै अर्थ नै छैन। बाबा सदैव भन्नुहुन्छ- यादमा बस, कुनै बच्चाहरू नेष्ठाका बस्दा बस्दै ध्यानमा जान्छन्। नै ज्ञान, न याद रहन्छ। कि त फेरि उग्न थाल्छन्, धेरैको बानी परेको छ। यो त अल्पकालको शान्ति भयो। बाँकी सारा दिन अशान्ति रहन्छ। चल्दा-फिर्दा बाबालाई याद गरेनौ भने पापको बोझ कसरी उत्रिन्छ? आधाकल्पको बोझ छ। यसमा नै धेरै मेहनत छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। लेख्न त बाबालाई धेरै बच्चाहरूले लेखेर पठाउँछन्- यति समय यादमा रहेँ तर याद त रहँदैन। चाटलाई बुझ्दैनन्। बाबा बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। पतित पावन हुनुहुन्छ, त्यसैले खुशीमा रहनु पर्छ। यस्तो होइन, हामी त शिवबाबाका हौं नै। यस्ता पनि धेरै छन्, सम्झन्छन्- हामी त बाबाका हौं तर याद बिल्कुल गर्दैनन्। यदि याद गर्थे भने त पहिलो नम्बरमा जानु पर्ने हो। कसैलाई सम्झाउने पनि धेरै राम्रो बुद्धि चाहिन्छ। हामीले त भारतवर्षको महिमा गर्छौं। नयाँ दुनियाँमा आदि सनातन देवी-देवताको राज्य थियो। अहिले छ पुरानो दुनियाँ, आइरन एज। त्यो सुखधाम, यो दुःखधाम। भारत गोल्डन एज हुँदा यी देवताहरूको राज्य थियो। भन्छन्- हामी कसरी बुझौं यिनीहरूको राज्य थियो? यो ज्ञान धेरै अनौठो छ। जसको तकदिरमा जे छ, जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यो देखिनमा त आउँछ। तिमीले चाल-चलनबाट जानेका छौ। हुन त कलियुगी पनि मनुष्य, सत्ययुगी पनि मनुष्य हुन्। फेरि उनीहरूका अगाडि गएर किन शिर झुकाउँछन्? यिनलाई स्वर्गको मालिक भन्छन् नि। कोही मर्यो भने भन्छन्- फलानो स्वर्गवासी भयो, यो पनि बुझ्दैनन्। अहिले त सबै नर्कवासी छन्। पुनर्जन्म पनि अवश्य यहाँ नै लिन्छन्। बाबा हर एकको चाल-चलनद्वारा देखिरहनुहुन्छ। बाबालाई कति साधारण तरिकाले को-कोसँग कुरा गर्नुपर्छ। सम्हाल गर्नुपर्छ बाबा कति स्पष्ट गरेर सम्झाउनु हुन्छ। बुझे भने कुरा धेरै ठीक लाग्छ। फेरि पनि किन ठूला ठूला काँडा बन्छन्। एक अर्काका दुःख दिएपछि काँडा बन्छन्। बानी छोड्दैनन्। अहिले बागवान बाबाले फूलको बगैंचा लगाउनु हुन्छ। काँडालाई फूल बनाइरहनु हुन्छ। उहाँको धन्दा नै यो हो। जो स्वयं नै काँडा छ भने फूल कसरी बनाउँछ? प्रदर्शनीमा पनि धेरै सावधानीसँग कसैलाई पठाउनु पर्छ।

राम्रा गुणवान बच्चाहरू तिनीहरू हुन् जसले काँडालाई फूल बनाउने राम्रो सेवा गर्छन्। कसैलाई पनि काँडा लगाउँदैनन् अर्थात् कसैलाई दुःख दिँदैनन्। आपसमा कहिल्यै लडाईं गर्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले धेरै राम्ररी सम्झाउँछौ। यसमा कसैको अपमानको त कुरै छैन। अब शिवजयन्ती पनि आउँछ। तिमी प्रदर्शनी धेरै गर्छौ। साना-साना प्रदर्शनीमा पनि सम्झाउन सक्छौ। एक सेकेण्डमा स्वर्गवासी बन अथवा पतित भ्रष्टाचारीबाट पावन श्रेष्ठाचारी बन। एक सेकेण्डमा जीवनमुक्ति प्राप्त गर। जीवनमुक्तिको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। तिमीले पनि अहिले बुझ्छौ। बाबाद्वारा सबैलाई मुक्ति जीवनमुक्ति मिल्छ। तर ड्रामालाई पनि जान्नुपर्छ। सबै धर्मका स्वर्गमा आउँदैनन्। उनीहरू फेरि आ-आफ्नो स्थान मा जान्छन्। फेरि आ-आफ्नो समयमा आएर स्थापना गर्नेछन्। वृक्षमा कति स्पष्ट छ। एक सद्गुरु सिवाय अरु कोही सद्गति दाता हुन सक्दैन। बाँकी भक्ति सिकाउने त धेरै गुरु छन्। सद्गतिको लागि मनुष्य गुरु हुन सक्दैनन्। तर सम्झाउने पनि अक्कल चाहिन्छ, यसमा बुद्धिद्वारा काम लिनुपर्छ। ड्रामाको कस्तो अनौठो खेल छ। तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन् जो यस नशामा रहन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) एक बाबाको यादद्वारा अति प्रिय बन्नु छ। हिंदा-डुल्दा, कर्म गर्दा यादमा रहने अभ्यास गर्नु छ। बाबाको याद र खुशीमा प्रफुल्लित रहनु छ।

२) कदम-कदम ईश्वरीय डाइरेक्सनमा चलेर हर कार्य गर्नु छ। आफ्नो देह अभिमानको नशा देखाउनु हुँदैन। कुनै पनि उल्टो-सुल्टो काम गर्नु छैन। अल्मलिनु छैन।

वरदान:- विश्व कल्याणको जिम्मे दा री सम्झेर समय र शक्तिहरूको बचत गर्ने मास्टर रचयिता भव विश्वका सबै आत्माहरू तिमी श्रेष्ठ आत्माहरूको परिवार हो, जति ठूलो परिवार हुन्छ त्यति नै बचतको ख्याल राखिन्छ। त्यसैले सबै आत्माहरूलाई सम्मुख राख्दै, स्वयंलाई बेहदको सेवार्थ

निमित्त सम्झेर आफ्नो समय र शक्तिहरूलाई कार्यमा लगाऊ। आफ्नै लागि कमायो, खायो र गुमायो– यस्तो लापर्बाही नगर। सबै खजानाहरूको बजेट बनाऊ। मास्टर रचयिता भवको वरदानलाई स्मृतिमा राखेर समय र शक्तिको भण्डार सेवाप्रति जम्मा गर।

स्लोगन:- महादानी ऊ नै हो, जसको संकल्प र बोलीद्वारा सबैलाई वरदानहरूको प्राप्ति होस्।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क:-

फरिश्ता वा अव्यक्त जीवनको विशेषता हो– इच्छा मात्रम् अविद्या। दैवी जीवनमा त इच्छाको कुरै हुँदैन। जब ब्राह्मण जीवन नै फरिश्ता जीवन बन्छ अर्थात् स्थिति मिल्छ तब कुनै पनि शुद्ध कर्म, व्यर्थ कर्म, विकर्म वा पहिलाको कर्म, कुनै पनि कर्मको बन्धनमा बाँधिन सक्दैनन्।